

Forslag i sin Tid; men jeg skal ikke komme dybere ind paa det Tema, da det egentlig er ret ørkesløst at drøfte det nu. Jeg vil blot henvise Ministeren til hans egen Partifælle og Kollega, den højtærede Forsvarsminister. Slaa op i Rigsdagstidenden fra den Gang og se, hvorledes den nuværende højtærede Forsvarsminister selv resumerede sit Forslag med Hensyn til Formueskatten. Der staar i Rigsdagstidenden: „Vor Formueskat naar det bestaaende først ved 40,000 Kr.“ Den nuværende højtærede Forsvarsminister fremhævede selv meget bestemt dette, at det først var over 40,000 Kr., at den Formueskat, som han og hans Parti foreslog, vilde blive højere; det, kan Ministeren finde i Rigsdagstidenden.

Saa vilde den højtærede Finansminister tale til mit Hjerte ved at appellere til Toldloven. Han tror, jeg har et særlig ømt Sted i Hjertet for at faa Dækning for Nedsættelser paa Toldloven, og den skulde vi ikke kunne faa ved Indkomstskatten, naar vi nu lagde noget paa denne. Jo, det kan vi saamænd saa udmærket faa; thi naar det Beløb, hvormed Indtægts- og Formueskatten forhøjes, er det samme, vil Vanskelighederne være akkurat lige store, hvad enten vi lægger det hele paa Formueskatten eller deler det med Halvdelen til Formuen og Halvdelen til Indtægten. Derved bliver den Argumentation, der til sin Tid kan føres frem mod yderligere at forøge Byrden paa Formue og Indkomst som Kompensation for Toldlettelser, akkurat lige meget og lige lidt værd.

Heller ikke bøjer jeg mig for Argumentet med Hensyn til Kommunerne, for det er, som Ministeren ogsaa lod undslippe sig i en Sidebemærkning, for saa vidt Hip som Hap, da det er Indtægt alt sammen, enten det er Indtægt af Formue eller Indtægt af personlig Virksomhed. Det tages dog fra Kommunens Skatteevne, enten man tager det paa den ene eller paa den anden Maade. Ministerens Argument vilde kun have haft Betydning, hvis det drejede sig om at lægge mere eller mindre paa den samlede Formue og Indkomst, men ikke, naar man tager fra den ene og lægger paa den anden.

Med Hensyn til den ekstraordinære Indkomstskat tror jeg, at man hellere bør henlægge de Betragtninger, der derom er at gøre, til Udvalget. Jeg har dog ikke ganske opgivet Haabet om der at faa nogle rimeligere Regler ind i Lovforslaget end dem, der er foreslaede. Det er rigtigt, og jeg fremhævede det vistnok ogsaa

selv, at Ministeren meget aabent havde erkendt, at hans Forslag ikke særlig gik ud paa at ramme Krigsindtægterne, det gik ikke særlig ud paa at ramme de „uretfærdige“, men han rammer baade de retfærdige og de uretfærdige — det har han selv meget rigtigt ved Forelæggelsen gjort opmærksom paa. Jeg tager dog neppe fejl, naar jeg antager, at Hensigten med Lovforslaget — for ellers synes jeg, at det Grundlag, hvorpaa det hviler, er alt for spinkelt — er at sætte Krigskonjunkturerne i en vis Forbindelse med Pligten til at bære Krigens Byrder; altsaa, der har Fordel af Krigskonjunkturerne, skulde ogsaa ganske ekstraordinært rammes, naar det drejer sig om at udskrive Skat, de skal ogsaa bære Byrderne. At det er den Tankegang, hvorpaa dette Lovforslag hviler, lader sig ikke betvivle. Ministeren trøster sig ogsaa med, at selv om han rammer mange, som ikke har haft den forøgede Indtægt paa Grund af Krigskonjunkturerne, rammes dog ogsaa de, som har haft den forøgede Indtægt deraf. Ja, Ulykken er den, at som Lovforslaget er affattet, rammer det en hel Del andre, som ikke alene ikke har haft nogen Indtægt af Krigskonjunkturerne, men som er blevet decideret ringere stillet ved Krigen, end de før var. Ministeren gav en lille Vending til det Eksempel, jeg havde brugt. Jeg havde talt om en Mand, som paa Grund af Forretningstab, Udbetaling af Kautionsbeløb eller lignende havde haft en ualmindelig lille Indtægt i 1912 og 1913, og som saa havde haft en Indtægt, som var normal eller lidt over det normale i 1914. Denne Mand har altsaa alt i alt i de tre Aar haft en væsentlig mindre Indtægt end sædvanlig. Det gav den højtærede Minister den lille Vending, at der var Tale om en Mand, der havde haft Tab i 1912 og 1913, men havde haft en kolossal Ekstrafortjeneste i 1914. Ja, saa er det rigtigt, saa vilde han kunne betale den forøgede Skat; men det var netop det, som jeg i mit Eksempel ikke gik ud fra, at han havde haft, og det Eksempel, jeg anførte, har jeg mange Holdepunkter for i det virkelige Liv. I de af mig nævnte Tilfælde vil denne Skat altsaa ramme ham ganske uretfærdigt.

Ministerens indrømmer, at Grænsen vistnok bør sættes noget lavere end 15,000 Kr.; i alt Fald rejste han ikke nogen Modstand imod at gøre det. Det vil vi altsaa kunne tale om i Udvalget. Heller ikke synes jeg, at Ministerens Argumentation var stærkt imod at gaa den Vej, som jeg